

ringere end den, der svarer til Landets naturlige Stilling. Udviklingen er gaaet i en Retning, som stemmer med vore Ønsker.

Moltesen: Jeg maa beklage, at vi ikke er kommet saa vidt herhjemme, at vi har faaet Spørgetimer. Der er adskillige Ting, som jeg kunde ønske at spørge om, men naar vi nu skal tale om det Emne, som foreligger, vilde det være noget underligt, om man kom med disse lokale Spørgsmaal. Dog er der to Ting, jeg lige vil nævne, da Mennesker, hvis Sympati jeg lægger stærk Vægt paa at bevare, anser det for ikke saa lidt vigtigere end selve Folkeforbundets Beslutninger. Den ene er et Spørgsmaal til den højtærede Trafikminister og angaar Skern—Videbæk—Skive-Banen. Er det ikke muligt, at det Ønske, Beboerne har fremsat i Fjor, kunde blive taget til Følge, saa at denne Bane kan blive afstukket? Det andet, jeg vil udtale — en Sag, som har været fremdraget ogsaa af andre — er Ønsket om, at et af vore allerbedste Nationalmonumenter, Rom Kirke, maa blive bevaret. Vi kan ikke fra Statens Side vedtage Love om, at de gamle Gaarde, Herregaarde og Bourgeoisihuse, skal bevares, og saa se paa, at et af vore pragtfuldeste Monumenter, denne gamle romanske Kirke i Rom, forfalder, og det vil den gøre, hvis ikke Staten træder til.

Jeg skal derefter gaa over til at tale om det Emne, der blev indledet af det ærede Medlem Hr. P. Munch. Efter det ærede Medlems forstandige historiske Fremstilling af Arbejdet dernede er der i og for sig ikke meget tilbage for mig; kun er der naturligvis det at bemærke, at saaledes som det er fremstillet af det ærede Medlem Hr. P. Munch, er det set gennem det forstandige Munchske Temperament, og det, jeg vil sige, er set gennem det maaske mere følelsesfulde Temperament, som jeg er i Besiddelse af.

Vi blev jo ikke sendt derned med en Instruks, hvori der er Tale om Afrustning af Landet; vi blev heller ikke sendt derned instruerede om, at vi skulde orientere os om Stillingen dernede overfor Regeringens Afrustningsforslag. Det kunde for Resten heller ikke have nyttet noget, for det beror saa uhyre meget paa, paa hvad Maade man orienterer sig. Det afhænger af, hvorledes

man stiller Spørgsmaalet. Hvis jeg spurgte rent privat næsten hvem som helst dernede: Hvad mener De egentlig om det danske Forslag om helt at afruste? vilde de fleste svare med Mac Donald: Denmark has really led the way for the sane countries all the world over — Danmark har vist Vejen for alle de sunde Nationer i Verden; det ærede Medlem Hr. Munch oversatte det ved „forstandige“ Nationer; jeg kan forstaa, at det ærede Medlem kan oversætte „sane“ ved „forstandig“, det passer til det ærede Medlems Temperament; men „sane“ betyder nu „sund“, ogsaa „ved fuld Samling“, i Modsætning til den, der er sindssyg, men i øvrigt „sund“: alle „sunde Nationer“. En Franskmand vilde sige: Un beau geste! — en smuk Gestus! man er meget høfligere i det internationale Samkvem, end vi er her i Rigsdagen; man giver altid de pæneste Svar; man er ikke altid oprigtig, men man er altid høflig.

Det er ogsaa det, man skal tage sig i Agt for, især naar man sender Referater hjem til Aviserne. I de første 8 Dage var det i „Social-Demokraten“, som om alting drejede sig om Mac Donald, Stauning og Borgbjerg; i de sidste Dage var det i de konservative Aviser, som om alt drejede sig om det ærede Medlem Hr. Holger Andersen. I og for sig er der noget symptomatisk i dette. Det er Udtryk for en Ændring i Stemningen. Til at begynde med, efter at Mac Donald havde talt, havde man et Indtryk som det, der kom frem i nogle Interviews, f. Eks. af det ærede Medlem Hr. P. Munch, i „Social-Demokraten“, hvor man siger: Efter at Mac Donald har talt, vil det give Genlyd langt ind i Højres og Venstres Rækker, og det socialdemokratiske Afrustningsforslag vil sikkert gaa igennem i Rigsdagen. Jeg ved jo ikke, om Referatet var rigtigt, men det stod der i „Social-Demokraten“; saa sangvinsk var det ærede Medlem den Gang. Der blev ogsaa tillagt vor Minister i Bern, som er Medlem af Delegationen, en stærk og kraftig Udtalelse om, at nu var Afrustningsforslaget velsignet; man forstod nemlig ikke denne Mands satiriske Evner.

Og man var saa betaget af, at der var blevet klappet saa meget. Der er dem, der lægger saa stærk Vægt paa Applaus og Klapping. Jeg vil gøre opmærksom paa, at dernede klapper man og klapper for et godt